

ЧАСОПИС ТАБОРУ Ч. 6.

Ч. 80. Видас Культурно-Освітній відділ Табору Ч. 6.
ВИХОДІТЬ ДВІчі НА ТИЖЕНЬ, в ПОНЕДІЛОК І ЧЕТВЕР.

ПЕРЕДПЛАТА:

Місячно без пересилки	40 мар. п.
Місячно з пересилкою	80 "
Місячно на кордон	160 "

ЦІНА ОГолоШЕНЬ:

Звичайні (за слово)	5 мар. п.
Дрібні (за слово)	3 "
Рекламунці (за слово)	10 "

Товстим друком подвійно.

м. Олександрова,
12-го вересня 1921 року.

Колонізація України. Новий етатистичний засіб боротьби з Українцями—колонізація, розпочали переводити вжити більшовики на Україні. Засіб цей, існуючий з 1919 і 1920 р. р. на Дону дав блискучі результати, в тому на нього покладаються величезні надії.

Большовики переконавшись, що з півного селянина не можна зробити більшовика-коммуниста, вирішили вислати з голодних районів Московщини москалів, змішати їх з населенням України і використати боротьбу, яка виникне, на національно-економічному ґрунті, задумати українського селянина в своїх червоних обіймах.

Змішення українського населення з прихідним елементом, яке має зовсім інший склад характеру в житті, розуміється викличе боротьбу. Перші вістки цієї боротьби вже доходять з України.

Українець не хоче давати хліба кацапу, який не прикляв праці і їде на готово, і цілі транспорти населення з Московщини вивозяться селянськими отрядами.

Це викликає вже національну порожнючу у селян москалів до "хліба" і вони хвилюють робітників більшовицькими помилками та їх агітантами на місцях нового розташування.

Шляхом вимоги єдиного, в тому принцип єдиного, з-за сусіда хліба, поведе жорстоку боротьбу з місцевим населенням і цим самим доповоже карати отрядами вивозити, неволею України, в життя населення поміж населення України дасть більшовицям новий кадр розвідників і боротьби села з більшовицями стане складніше.

Розуміючи це більшовики не тільки не перешкоджають переселенню з півночі, а нав-

раки планомерно колонізають ті місцевості України, які вони не в силах задумати нікими карачи.

Так більшовики продовжують своє "історично" збирання земель в одні величезні власні "єдині величезні Радє" і для цього викликають всіх можливих засобів.

Таким засобом є і колонізація голодними москалями України. На цю колонізацію більшовики дивляться не тільки як на засіб нагнати голодних, а як на засіб, через змішення, перетворити населення України на відрізок московський, винести особливості культури, характеру в мові, взагалі етоти національно-культурну різницю і створити один "радянський" наріз, одне "радянське" бідля. І в цьому акажати немож рішучі між червоними і других польовірих москалями.

Але надії, які покладають більшовики на колонізацію, не оправдаються і що почастилося на Дону, то на Україні зустріне багато тернів.

Головною перешкодою, здійснення наміченого плану, буде національне питання. Переселення москалів на Дон вони змішували їх з населенням яке мало відрізнялось від них мовою і мовою від переселення москалів і переселення не не викликали такого гострого обурення, яке виклимається тепер на Україні, а тому всіля змішення прихідного елементу зі старичинами, остали легко перетворилась в импорту масу, яка вже стала невідомою для боротьби.

Цього не буде на Україні. Різниця в мові, і культурі, в складу життя і глибока реальність буде дозволяти силити абром перед гнобителями, а виняти викликуть величезне обурення результатом якого буде гасло, і воно вже є—"Бий кацапін!". Ця різниця не стерла три століття московського панування, не відре в новий більшовицький план, а навпаки ще більше

рішницю покаже нашому селенцюві між нами-ном і країном і тоді вже ніякі нагадування про епідемію „котяолок“ тут вже не допоможуть.

Національна свідомість прокинеться в більшій мірі і допоможе скинути виконічне ярмо паршара москаля.

* * *

*Хто це в полі ніччю сів
Аж лука їде по лугах;
То рожок, то співає
Що обманить в селі.*

*Хто тільки всі обманяв?
Хто не лісом їде в ніч?
Ліво жодної вилочок,
Розлупавши жорі?*

*Це не був ніхто в бродяжці,
Це не він крапиву в корі.
Це волик тільки вилочок
На цих двох вилочках.*

*Це ти, що воли вилочок
І з румунцями в руді,
Смія в і запану жалю.
І повилася у повелачці.*

Хор. Палюв.

3 життя Українців в Румунії.

Ще за переходу Дністра, під натиском порога, частини і бригади Кухельної дивізії на де кілька днів були розташовані в м. Окниці де чекали відповідей, чи можна буде знов повернутись на український бік до Козакиці.

Румуни аустриал частини дуже гарно, і відношення як до старшин, так і до стрільців було дуже добре.

Під час перебування бригади в Окниці, вона була представлена Румунською Військовою Міністерстві, який робив об'їзди Дністра. Міністр шире вітав старшин і козаків і обіцяв, що Румуни зроблять для Українців все, що буде можливо.

Згодом, коли змінялось становище Української Армії, румуни почали турбуватись про розташування бригади у себе на довгий час.

Бригаду перевезли до м. Білці де її розташували по казармах; козакам видана була гарна солома, а старшинам євників та кондирі. Їжа була добра, по святках навіть давали вино і приходили грати Румунська військова округа. Відношення було гарне як і раніш, але надалі воно почало змінюватись — значаю в худший бік. Причиною цьому було поведіння старшин, забувших, що вони знаходяться не дома, а інтервенції в країні з зовсім другими законами і звичаями. Наприклад: до міста вухали не всім зразу, а групами й по черзі; румунська команда давала, щоб українці не сходились близько а мешкальцями міста, що старшини в місті по-

На протязі минулого тижня.

Життя Українців у чужоземних французьких легіонах.

Багато з українських емігрантів опинилося аж в Африці. Один із таких емігрантів лише казуюче:

„Посохла шкіра, потріскало обличчя. Не видко води. Безвольні, як ті машини, стоять перед вами люди і навіть невдакю в них власної думки. З них зробили покійну й тиху худобу. Тяжкі, сумні ночі між горами і табунами шакалів, мінються денними походами за арабським добром для других невинних хортів Недоданця й недопівання, кривані бої, кров і смерть навколо, убивають країні почуття душі і мрії снів широких степів. А далі? Далі, парта—це тільки місце для неї. Ї треба будувати і починається неможлива праця для чоловіка. Цілий день з ранку до пізньої ночі, не зважаючи на спеку 68—70 градусів, ці озброєні відодати мусять нести важке каміня на височайшу гору. Це ця будова парті і підвищення мурів. Сонце пече, люди падають неперитокні, піна з рота тече, але ніхто не дає води напоїтись, ніхто привітливо не звернеться до тебе, тільки добрий кундук засталося обирати останні сили і задираючись від спеки нести на собі великий камінь. І так кожний день. За це платять 75 сантимів денно. Нічого духовного не надають в тих степях, тільки за полям везуть шинки та проститутки, де в сиромога забути недало і ширити горе горілкам.“

водиться так, як це належить старшинам і щоб самі не відлучалися з косярени. Умови не тільки в їх легко було виконати, але не всі люди були одностайні.

Почались порушення вимог, що в примусило Румун змінити погляд на всіх Українців, але законами і військом підполковника Порохінського справу ця позагодився і відношення стали старі. Так бригада жила в Білцях до грудня 1920 року і коли на кордоні пось заперконовий, бригаду було переведено до Трансільванії в м. Брашів, де вона перебуває і до цього часу.

Брашів велике гарне місто, розкинуте в глибокій низині Трансільванських гір і має чудові околиці.

В місті два табори, один — в бараках де мешкають козаки і частина командного складу, необхідна для порядку і провадження навчальн з козаками і другим — „Чечадун“, старий замок, який стоїть на великій горі і середній міста, де мешкають старшини.

Закоз має окремі кімнати в яких розміщено по 5—8 старшин, кожний старшина має окреме місце і всі необхідні спальні річі. На кожну кімнату надані лампи і відпущається газ і мило. Обід складається з 2-х страв і дуже добрий. Що-місяця старшинам видавалась платня в 50 лей і по 90 лей на подишення харчів і яких 45 лей удержувалося на кухню, а решта 95 лей видавалась на руки. Тепер по новому розпорядженню Румунського Військового Міністерства старшинам що місячно видають по

Годуи туманів, душа кошає. Тяжко сказати, що в тому вітті самі люди, якбиє час у такої стави можуть і не це зробити. І певний, що одні загинули від такої праці, другі від півники і непереричних недуг, третя побиють в бою, а четверті, збожеволівши, наложать на себе руки. Не побачуть вони більше України. Не почувуть чарівної пісні. Зложуть свої голови на чужині".
„Вперед“.

Ірландія відкадає унію з Англією.

Де-Валера у своїй відповіді на постулянти Англії зазначив, що після англійсько-Ірландської унії є піднесення, як негаради в полі-Ірландії. Силу буде Ірландія поборювати силою.

Бой в Марокко.

В Іспанському Марокко ідуть бой між Іспанцями і мешканцями Марокко. Іспанія мобілізує нових 50,000 війська для здійснення постання в Марокко.
„Вперед“.

Революційний рух в Іспанії.

В Іспанії шириться революційний рух, який на меті повалення монархії. Цей рух стоїть в зв'язку з нещасними боями в Марокко. Уграта Меліа змінив революційні стрелнина.
„Рідний Краї“.

Кавказька Дітваа готується до війни.

З Рага повідомляють, що авторський уряд в Ковні підготовляється до війни з Польшею і то в найближчому часі.
„Вперед“.

300 лей і крім того всім старшинам і козакам буде видане обмундировання.

В таборі удантовані голарні і майстерні шевська і крапедка де можна дешево почити костюм і чоботи.

В світлішому відношенні теж дуже гарно. Багато старшин і козаків приїхало сюди з ріжних хоробами і тепер уже всі здорові. За весь час перебування в Румунії був тільки один випадок смерті.

Для піднесення духовного життя табори має „Просвіту“, яка ділиться на відділи: 1) артистичний, який має відділи „Арталь“, 2) вчительський і 3) гімнастичний. Є і маленька бібліотека.

Заходами „Просвіти“ було удантовано для концертів в Брашові, які дали великі збори. Місцева населення відноситься до України, краще ніж до москалів, які теж розтановані в Брашові. Прибутки з концертів пішли на купівлю одягу козакам і де-яким старшинам.

Мета організації „Арталь“—притягти до себе, як можна більше творчих сил для видання свого таборного журналу. Останній вже засновано і випущено три числа. В цьому багато допомогла нам Місія і крім всього необхідного, надіслала нам друкарську машинку, але не привезли жаль, завдяки легковалиному відношенню до цієї справи старшин, адється, ві його буде друкувати і вже близь місяця, як журнал не виходить.

Вчительський відділ, розпочавши свою працю і навчивши неграмотних козаків абетці,—

Монархистичний заговор у Німеччині.

Італійська преса доносить, що в Німеччині відкрито монархистичний заговор. Монархисти бажали би бачити на чолі Німеччини Вільгельма.
„Вперед“.

Мад'ярські комуністи ідуть до Росії.

З Будапешту доносять, що перший транспорт мад'ярських комуністів відіде цього місяця до Москви.
„Вперед“.

Війська совітські ідуть на румунську границю.

З Москви доносять, що в напрямку Румунії ідуть великі транспорти совітських військ. В совітських колах планує переконавши, що оружний конфлікт між Румунією і Соютами є неминучий. Букачевського призначено Начальником Генерального Штабу, Троцький іде з Київ на кордон Румунії.
„Вперед“.

Новий похід.

Поміж червоних ширяться відомости про можливість походу червоної армії на Індію в зв'язку з революційним рухом серед Індусів.

Також балавають, про близькість війни з Румунією для чого чекаться прибуття з Дону в Кавказу, частин війнота Будапешта.
„Южнє Слово“.

Запер. Жив тільки один гімнастичний відділ і то в невеликому складі. Праця цього відділу присвячена гімнастичі і взагалі розширенню тіла по ріжних методах.

Багато старшин студіють чужі мови—німецьку, французьку й англійську; був попит з'організувати їх в групи, але це ні до чого не привело. Прешті, завдяки такому інертному відношенню до культурно-просвітної праці більшости старшин, кожному дана свобода діяльності.

Табор одержує багато часописів і тижневиків, середних є і таборні в Польщі і наше „Нове Життя“.

Що-дня всім дозволено ходити навколо земку і в садку по спадках гора. До міста відпускають по 20 дун денно, але не свободу, за провини, часто обмежують, бо не є друга кара після гаунтаханя.

В сучасний мент в Брашові залишились тільки одні старшини та необхідне число козаків для обслуги табору. Решта козаків, при декількох старшинах, поїхала в Румунію—стару на працю на цукроварні, це дасть можливість як козакам, так і старшинам повранити одяг і взуття. По повідомленню Начальника робочої групи козаки дуже задовольнені працею, настрої покращає і зовсім немає дезерції.

Всі інтервовані тільки в вірять про те, щоб аї зброю в руках повернутися на Україну.

